

מסמך 62

מסמך 62

גזעי השחר של האדם המוקדם

לפני כמיליון שנה הופיעו האבות הקדמונים המידיים של המין האנושי באמצעות שלוש מוטציות פתאומיות ועוקבות, אשר נבעו מן הזן המוקדם של היונק בעל-השליה מטיפוס הלמור. הגורמים השליטים של הלמורים המוקדמים הללו נגזרו מפלזמת החיים המתפתחת המערבית, או מזו של הקבוצה האמריקנית המאוחרת יותר. ואולם, בטרם כינון הקו הישיר לאבות הקדמונים של האדם, חזק זן זה בתרומות משתילת החיים המרכזית אשר התפתחה באפריקה. קבוצת החיים המזרחית תרמה אך מעט, או כלל לא תרמה, ליצירתו בפועל של המין האנושי.

1. טיפוס הלמור המוקדמים

הלמורים המוקדמים אשר נוגעים למורשת המין האנושי לא היו קשורים ישירות לשבטי הגיבונים והקופים אשר היו קיימים קודם לכן, ואשר חיו אז באירו-אסיה ובצפון-אפריקה, אלו אשר צאצאיהם שרדו עד לזמן הנוכחי. הם אף לא היו צאצאיהם של טיפוס הלמור המודרני, אף כי הם הגיחו מאב קדמון המשותף לשניהם, ואשר נכחד לפני זמן רב.

בעוד שטיפוסי הלמור המוקדמים הללו התפתחו בחצי הכדור המערבי, כינונה של שושלת היונקים הישירה של המין האנושי התרחשה בדרום-מזרח אסיה, באזור המקורי של שתילת החיים המרכזית, אך בסמוך לגבולות האזורים המזרחיים. מספר מיליוני שנה קודם לכן היגרו טיפוסים הלמור הצפון-אמריקניים מערבה דרך הגשר היבשתי של ברינג, והתקדמו לאיטם בכיוון דרום-מערב לאורך חופיה של אסיה. השבטים המהגרים הללו הגיעו לבסוף לאזור יפה לבריאות הממוקם בין הים התיכון המורחב דאז לבין האזורים ההרריים המורמים של חצי האי ההודי. באדמות האלה אשר במערב הודו הם התאחדו עם זנים מבטיחים אחרים, וכך יצרו את השושלת הקדומה של הגזע האנושי.

בחלוף הזמן, שקע בהדרגה החוף של הודו באזור המצוי מדרום-מערב להרים, וכך הפכו החיים באזור הזה מבודדים לחלוטין. לא הייתה כל דרך לגשת אל – או לחמוק מן – חצי האי המסופוטמי או הפרסי הזה, אלא מן הצפון, ונתיב זה נחסם שוב ושוב על-ידי פלישות הקרחונים בכיוון דרום. והיה זה באזור כמעט פְּרֵדִיסי זה, ומקרב הצאצאים העליונים של טיפוס למורי זה של יונקים, שהגיחו שתי קבוצות גדולות: שבטי האנתרופואידים של הזמן המודרני והמינים הנוכחיים של האדם.

2. היונקים המבשרים

לפני מעט יותר ממיליון שנה, הופיעו לפתע היונקים המבשרים המסופוטמיים, צאצאיהם הישירים של היונקים בעלי-השליה הצפון-אמריקניים מטיפוס הלמור. אלו היו יצורים קטנים ופעילים אשר התנשאו לגובה של פחות ממטר אחד; ואף-על-פי שברגיל הם לא התהלכו על רגליהם האחוריות, הם יכלו לעמוד זקופים ללא קושי. הם היו שעירים וזריזים והם קשקשו זה עם זה באופן הדומה לקופים, ואולם שלא כשבטי האנתרופואידים, הם היו אוכלי-בשר. היה להם אגודל מנוגד פרימיטיבי, כמו גם בוהן אוחת גדולה ושימושית ביותר. מנקודה זו ואילך פיתחו המינים הקדם-אנושיים את האגודל המנוגד, בעודם מאבדים בהדרגה את כוח האחיזה של הבוהן הגדולה. שבטי הקופים המאוחרים יותר שימרו את הבוהן גדולה האוחזת, אך מעולם לא פיתחו את סוג האגודל האנושי.

היונקים המבשרים הללו הגיעו לגודלם המלא בהגיעם לגיל של שלוש או ארבע שנים, ותוחלת חייהם הממוצעת הייתה כעשרים שנה. ככלל, צאצאיהם נולדו כיחידים, אף כי מפעם לפעם נולדו גם תאומים.

מסמך 62

לפרטים מן המין החדש הזה היו המוחות הגדולים ביותר ביחס לממדי גופם מכל בעל-חיים אחר אשר התקיים עד אז על-פני כדור הארץ. הם חוו רבות מן הרגשות וחלקו רבים מן האינסטינקטים אשר יאפיינו בשלב מאוחר יותר את האדם הפרימיטיבי; הם היו סקרנים מאוד והפגינו התרוממות רוח ניכרת בשעה שהצליחו להוציא אל הפועל משימה כלשהי. הרעב למזון והכמיהה למין היו מפותחים ביותר, והם הפגינו בחירה מינית מוגדרת תוך כדי חיזור מגושם משהו ותוך כדי בחירת בני-זוג. הם לחמו בעוז להגנת בני מינם והיו רכים למדי ביחסיהם המשפחתיים; כמו כן, הם היו בעלי חוש ענישה-עצמית על גבול הבושה והחרטה. הם רחשו חיבה עד למאוד והיו נאמנים לבני זוגם באופן נוגע ללב, אך אם הפרידו ביניהם הנסיבות, הם בחרו בשותפים חדשים.

בהיותם בעלי קומה נמוכה ובהחזיקם במוחות חריפים אשר בעזרתם הבינו את הסכנות הטמונות ביערות אשר בהם שכנו, הם פיתחו פחד יוצא-דופן אשר הובילם לנקוט אמצעי זהירות נבונים אשר תרמו באופן כה ניכר להישרדותם; צעדים כדוגמת בניית מקלטים גסים בתוך צמרות העצים, אשר מיגרו רבות מן הסכנות הטמונות בחיים על-פני הקרקע. תחילתן של נטיות האנושות לעבר הפחד מתוארכות באופן ספציפי במיוחד לימים הללו.

היונקים המבשרים הללו פיתחו יותר רוח שבטית מזו אשר התקיימה אי-פעם קודם לכן. הם אכן אהבו עד מאד את חיי הקהילה, ואף-על-פי-כן היו לוחמניים עד מאוד בשעה שהופרעו בצורה כלשהי משגרת חייהם הרגילה; והם הפגינו את מזגיהם החמים בשעה שהתעורר כעסם במלואו. מכל מקום, טבעם הלוחמני שימש לתכלית טובה; הקבוצות העליונות לא היססו להילחם בשכניהם הנחותים, וכך, באמצעות הישרדות סלקטיבית, הלך המין והשתפר בהדרגה. עד מהרה, הם שלטו בחיי היצורים הקטנים יותר של אזור זה, וכך שרדו אך מעט מן השבטים דמויי-הקוף הוותיקים יותר אשר אינם אוכלי-בשר.

בעלי החיים הקטנים והאגרסיביים הללו התרבו והתפשטו ברחבי חצי האי של מסופוטמיה במשך יותר מאלף שנים; זאת בעוד שחל בהם שיפור מתמיד מבחינה פיזית ומבחינת האינטליגנציה הכללית. והיה זה אך שבעים דורות לאחר ששבט חדש זה נולד מעם אביו, טיפוס הלמור הגבוה ביותר, כאשר התרחשה ההתפתחות מחוללת-העידנים הבאה – היבדלותם *הפתאומית* של האבות הקדמונים של הצעד החיוני הבא בהתפתחות בני האדם באורנטיה.

3. יונקי הביניים

מוקדם בתחילת נתיבתם של היונקים המבשרים, במשכנם בצמרות העצים של זוג נעלה של מקרב היצורים הזריזים הללו, נולדו תאומים – זכר אחד ונקבה אחת. בהשוואה לאלו אשר קדמו להם, הם אכן היו יצורים נאים להפליא. שיער מועט בלבד כיסה את גופם, אך לא הייתה זו מגבלה כלל, הואיל והם חיו באקלים חמים ונוח.

ילדים אלו צמחו לגובה של כמטר ועשרים סנטימטרים. הם היו גדולים מהוריהם בכל המובנים; היו להם רגליים ארוכות יותר וזרועות קצרות יותר. היו להם אגודלים מנוגדים מושלמים כמעט, כאלו המותאמים לסוגי עבודה מגוונים, ממש כאגודלו הנוכחי של האדם. הם התהלכו זקופים, ורגליהם היו מותאמות להליכה כמעט כרגלי בני הגזעים האנושיים המאוחרים יותר.

בהשוואה לבני האדם, היו מוחותיהם של התאומים הללו נחותים וקטנים יותר, ואולם ביחס לקודמיהם, היו מוחותיהם נעלים וגדולים הרבה יותר. בשלב מוקדם הפגינו התאומים אינטליגנציה נעלה, ובמהרה הוכרו כראשיו של כלל שבט היונקים המבשרים; והם אכן כוננו צורה פרימיטיבית של ארגון חברתי ושל חלוקה כלכלית גסה של העבודה. אח ואחות אלו הזדווגו ובמהרה הם נהנו מחברתם של עשרים-ואחד ילדים אשר דמו להם עד מאוד, כאשר כולם מתנשאים לגובה של מעל מטר ועשרים סנטימטרים ונעלים על המינים אשר קדמו להם בכל מובן. קבוצה חדשה זו יצרה את הגרעין של יונקי הביניים.

כאשר גדל עד למאוד מספר הפרטים בקבוצה הנעלה והחדשה הזו, פרצה מלחמה חסרת רחמים; וכאשר תם המאבק המר, לא נותר בחיים אף-אחד מן היחידים בני הגזע הקודם של היונקים

מסמך 62

המבשרים. הנצר של המין – אלו אשר מספרם פחות אך עוצמתם והאינטליגנציה שלהם רבות יותר – שרד על חשבון קודמיו.

וכעת, במשך כמעט חמש-עשרה אלף שנים (שש-מאות דורות), הפך יצור זה לאימת חלק זה של העולם. כל החיות הכבירות והאימתניות של הזמנים הקודמים נכחדו. החיות הגדולות ילדות האזורים הללו לא היו טורפות, והמינים הגדולים יותר של משפחת החתולים, האריות והנמרים, טרם פלשו לפינה החבויה הייחודית הזו על-פני כדור הארץ. ומשום כך, עשו יונקי הביניים הללו חייל והכניעו את הכול בפינת הבריאה שלהם.

בהשוואה למינים אשר קדמו להם, יונקי הביניים היו משופרים בכל מובן. אפילו תוחלת החיים הפוטנציאלית שלהם הייתה ארוכה יותר, כעשרים-וחמש שנה. במינים החדשים הללו הופיעו מספר תכונות אנושיות בסיסיות. בנוסף לנטיות המולדות אשר הציגו אבותיהם, היו יונקי הביניים הללו מסוגלים להביע סלידה במצבים דוחים מסוימים. בנוסף, הם ניחנו באינסטינקט מובחן של אגירה; הם החביאו מזון לשם שימוש עתידי ואהבו עד מאוד לאסוף חלוקים עגולים וחלקים וסוגים מסוימים של אבנים עגולות אשר התאימו לשמש כתחמושת לשם הגנה או התקפה.

יונקי הביניים הללו היו הראשונים להציג נטייה מובחנת לבנייה, כפי שהדבר מוצג בתחרות בין בנייתם הן של בתי עץ בצמרות העצים והן של מחסות תת-קרקעיים מסועפי-מנהרות; הם היו מין היונקים הראשון אשר מצא מחסה הן על העצים והן מתחת לפני הקרקע. באופן ניכר הם נטשו את העצים כמקומות מגורים; והם חיו על-פני הקרקע במהלך היום וישנו בצמרות העצים במהלך הלילה.

בחלוף הזמן, הגידול הטבעי במספרם גרם לבסוף לתחרות רצינית על המזון וליריבות מינית, וכל אלה באו לידי ביטוי בסדרת קרבות עקובה מדם אשר כמעט וחסלה את המין בכללותו. מאבקים אלו נמשכו עד אשר נותרו בחיים אך ורק קבוצה אחת המונה פחות ממאה יחידים. ואולם, השלום שב לשרור, והשבט השורד היחיד הזה בנה מחדש את בתיו בין צמרות העצים וחזר לחיים רגילים ושלווים-למחצה.

אך בקושי רב תוכלו להעלות בדמיונכם עד כמה היו אבותיכם הקדם-אנושיים הקדמונים קרובים מעת לעת לכדי הכחדה. באירוע מסוים, אילו קפץ הצפרדע אשר היה אביה הקדמון של האנושות כולה כחמישה סנטימטרים פחות, אזי נתיב האבולוציה כולו היה משתנה במידה רבה. אימם המיידית דמוית-הלמור של יונקי הבשורה חמקה ממוות לא פחות מחמש פעמים, ובמרחק של חוט השערה בלבד, בטרם ילדה את האב של סדר היונקים החדש והגבוה יותר. ואולם, הסכנה הגדולה ביותר אירעה כאשר היכה ברק את העץ אשר עליו ישנה אמם העתידית של התאומים הפרימטיים. שני ההורים הללו, יונקי הביניים, חוו הלם משמעותי וכוויות חמורות; שלושה משבעת ילדיהם נהרגו במכת הברק הזו אשר ניחתה מן השמים. בעלי החיים המתפתחים הללו כמעט והאמינו באמונות טפלות. בני זוג זה, אשר צמרת העץ שלו הוכתה, היו מנהיגיה של הקבוצה המתקדמת יותר של מין יונקי הביניים; ובעקבותיהם, יותר ממחצית השבט, אשר כלל את המשפחות האינטליגנטיות יותר, עברו למרחק של מעל לשלושה קילומטרים מן המקום ההוא, ושם הם החלו בבנייתם של משכנות חדשים בצמרות העצים ומחסות קרקעיים חדשים – מקומות המחסה הארעיים שלהם בעת סכנת פתע.

במהרה לאחר שהשלימו את בניית ביתם, מצא עצמו זוג זה, אשר שרד מאבקים כה רבים, כהוריו הגאים של זוג תאומים, בעלי החיים המעניינים והחשובים ביותר אשר נולדו עד אותה עת בעולם; זאת משום שהם היו הראשונים למין החדש של פרימטים אשר כוננו את הצעד החיוני הבא באבולוציה הקדם-אנושית.

בה בעת שנולדו התאומים הפרימטים, זוג אחר – זכר ונקבה מפגרים במיוחד מקרב שבט יונקי הביניים, זוג אשר היה נחות הן מן הבחינה הפיזית והן מן הבחינה המנטאלית – ילד אף הוא תאומים. תאומים אלו, זכר אחד ונקבה אחת, היו אדישים לציד; הם עסקו אך ורק במציאת מזון, ומכיוון שלא אכלו בשר הם איבדו עד מהרה כל עניין בחיפוש אחר טרף. התאומים המפגרים הללו היו למייסדיהם של שבטי האנתרופואידים המודרניים. צאצאיהם ביקשו את האזורים הדרומיים החמים יותר, בעלי האקלים הנוח ושפע הפירות הטרופיים, ושם המשיכו ממש כבאותו

מסמך 62

יום, למעט אותם ענפים אשר הזדווגו עם טיפוסים הגיבוניים והקופים המוקדמים, ואשר כתוצאה מכך התדרדרו עד למאוד.

וכך ניתן לראות בבירור כי האדם והקוף קרובים זה לזה אך ורק בכך ששניהם הגיחו מקרב יונקי הביניים, שבט שבו אירעה בה בעת לידתם – והיפרדותם לאחר מכן – של שני זוגות תאומים: הזוג הנחות נועד ליצור את טיפוסים הקופים, הבינוניים, השימפנזה והגורילה המודרניים; ואילו הזוג הנעלה נועד להמשיך את קו ההרקעה אשר התפתח לכדי היות האדם עצמו.

האדם המודרני והאנתרופואידים אכן הגיחו מאותו שבט ומאותו מין, אך לא מאותם הורים. אביהם הקדמונים של בני האדם הינם צאצאיהם של הזנים העליונים של השריד הנבחר של שבט יונקי-ביניים זה, בעוד שהאנתרופואידים המודרניים (למעט כמה טיפוסים של למורים, גיבוניים, ויצורים דמויי-קוף אחרים אשר התקיימו קודם-לכן) הינם צאצאיהם של הזוג הנחות ביותר של קבוצת יונקי הביניים הזאת, זוג אשר שרד אך ורק הודות לכך שהסתתר במחסן מזון תת-קרקעי במשך יותר משבועיים במהלך הקרב המר האחרון של שבטם, והגיח רק לאחר תום כל הקרבות.

4. הפרימטים

אנו שבים לסיפור הולדתם של התאומים הנעלים, זכר אחד ונקבה אחת, על-ידי שני החברים המובילים בשבט יונקי הביניים: תינוקות חייתיים אלו היו מסדר בלתי-רגיל; גופם כוסה אף בפחות שיער מאשר זה של הוריהם, וכן, בהיותם צעירים מאוד, הם התעקשו להתהלך זקופים. קודמיהם תמיד למדו להתהלך על רגליהם האחוריות, ואולם התאומים הפרימטים הללו עמדו זקופים מלכתחילה. הם התנשאו לגובה של מעל מטר וחצי, וראשיהם היו גדולים יותר בהשוואה לאלו של חבריהם לשבט. ואף-על-פי שהם למדו לתקשר זה עם זה בשלב מוקדם באמצעות סימנים וצלילים, הם מעולם לא הצליחו לגרום לאנשיהם להבין את הסמלים החדשים הללו.

בסביבות גיל ארבע-עשרה שנים הם ברחו מן השבט, ועברו מערבה על-מנת לגדל את משפחתם ולכונן את המין החדש של הפרימטים. והיצורים הללו אכן ראויים לכינוי *פרימטים*, זאת משום שהם בעל החיים אשר קודם במישרין ומיידית למשפחת האדם עצמה.

וכך אירע שהפרימטים אכלסו אזור בחוף המערבי של חצי האי המסופוטמי, אשר חדר באותם זמנים אל תוך הים הדרומי, בעוד שהשבטים הפחות אינטליגנטיים והמקורבים אלו לאלו התגוררו מסביב לקצהו של חצי האי ומעלה לאורך קו החוף המזרחי.

הפרימטים היו יותר אנושיים ופחות חייתיים מאשר קודמיהם, יונקי הביניים. פרופורציות השלד של המין החדש היו דומות מאוד לאלה של הגזעים האנושיים הפרימיטיביים. סוגי היד והרגל האנושיים התפתחו במלואם, והיצורים הללו היו מסוגלים ללכת ואף לרוץ ממש כמו כל צאצאיהם האנושיים המאוחרים יותר. הם נטשו באופן ניכר את החיים על העצים, אף שהם המשיכו ללון בין צמרות העצים בלילות כאמצעי זהירות, וזאת משום שכקודמיהם, הם היו נתונים עד מאוד לפחדים. השימוש המוגבר בידיהם תרם רבות להתפתחות כוחו הטבעי של המוח, אך הם טרם ניחנו בדעת אשר ניתן לכנות "אנושית" באמת ובתמים.

אף כי בטיבם הרגשי הם נבדלו אך במעט מקודמיהם, בכל נטיותיהם האחרות הם הציגו זיקה אנושית יותר. הם אכן היו בעלי-חיים נפלאים ונעלים, אשר הגיעו לבגרות בסביבות גיל עשר שנים ואשר תוחלת החיים הטבעית שלהם עמדה על כארבעים שנה. כלומר, הם היו יכולים לחיות חיים ארוכים שכאלו אילו היו מתים מוות טבעי, ואולם באותם ימים רחוקים מעט מאוד בעלי-חיים מתו מוות טבעי; מאבק הקיום היה אינטנסיבי הרבה יותר מדי לשם כך.

וכעת, לאחר כמעט תשע-מאות דורות של התפתחות, אשר נמשכו בערך עשרים-ואחד אלף שנים למן הזמן המקורי שבו נולדו היונקים המבשרים, ילדו הפרימטים *לפתע* שני יצורים יוצאי-דופן, את בני האדם האמיתיים הראשונים.

מסמך 62

וכך אירע שהיונקים המבשרים, אשר הגיחו מטיפוס הלמור הצפון-אמריקני, ילדו את יונקי הביניים, ויונקי הביניים הללו ייצרו בתורם את הפרימטים הנעלים, אלו אשר היו לקודמיהם המידיים של גזע האדם הפרימיטיבי. שבטי הפרימטים היו החוליה החיונית האחרונה באבולוציה של האדם, ואולם בתוך פחות מחמשת-אלפים שנה לא נותר אף לא אחד מן השבטים היחידים יוצאי הדופן הללו.

5. בני האדם הראשונים

אך 993,419 שנים מפרידות בין שנת 1934 לספירת הנוצרים לבין נקודת הולדתם של שני בני האדם הראשונים.

שני היצורים יוצאי הדופן הללו היו אכן בני-אנוש. היו להם אגודלים אנושיים מושלמים, כפי שהיו לרבים מקודמיהם, בעוד שלהם היו רגליים מושלמות ממש כשל בני גזעי האדם של ימינו אנו. הם היו יצורים הולכים ורצים, אך לא מטפסים; פונקציית האחיזה של הבוהן הגדולה הייתה חסרה, היא נעלמה לחלוטין. כאשר האיצה אותם הסכנה אל עבר צמרות העצים, הם טיפסו ממש כפי שהיה מטפס האדם כיום. הם היו מטפסים על גזע העץ בדומה לדוב, ולא כמו השימפנזה או הגורילה, תוך קפיצות מענף לענף כלפי מעלה.

בני האדם הראשונים הללו (וכך אף צאצאיהם) הגיעו לבשלות מלאה בגיל שתים-עשרה, והם ניחנו בתוחלת חיים פוטנציאלית בת כשבעים-וחמש שנה.

רגשות חדשים רבים הופיעו בשלב מוקדם בקרב התאומים האנושיים הללו. הם חשו הערצה כלפי חפצים וכלפי הוויות אחרות והציגו מידה לא מבוטלת של יוהרה. ואולם, ההתקדמות הראויה ביותר לציון בהתפתחות הרגשית הייתה הופעתן הפתאומית של קבוצת רגשות אנושיים של ממש, קבוצת הסגידה, אשר כוללת את היראה, את רחישת הכבוד, את הענווה, ואפילו צורה פרימיטיבית של הכרת תודה. הפחד, בצרוף הבורות ביחס לתופעות הטבע, עתידים היו להוליד את הדת הפרימיטיבית.

לא זאת בלבד שרגשות אנושיים שכאלו הופיעו בבני האדם הפרימיטיביים הללו, אלא שתחושות רבות מפותחות הרבה יותר הופיעו בצורתן הבסיסית. הם היו מודעים במידת-מה לרחמים, לבושה ולתוכחה, והם היו מודעים ביותר לאהבה, לשנאה ולנקמה; כמו כן, הם היו רגישים לרגשות מובחנים של קנאה.

שני בני האדם הראשונים הללו – התאומים – היוו מבחן כביר להוריהם הפרימטים. הם היו כה סקרנים והרפתקנים, עד כי בטרם מלאו להם שמונה שנים הם כמעט ואיבדו את חייהם במצבים רבים. וכך, בהגיעם לגיל שתים-עשרה הם היו מצולקים כדבעי.

בשלב מוקדם מאוד הם למדו להשתמש בתקשורת מילולית; בהגיעם לגיל עשר שנים הם בנו שפה משופרת של סימנים וסמלים אשר כללה קרוב לחמישים רעיונות; שפה אשר הרחיבה ושיפרה במאוד את טכניקת התקשורת הגסה של אבותיהם. ואולם, ככל שהתאמצו, הם היו מסוגלים ללמד את הוריהם אך ורק כמה מן הסימנים ומן הסמלים החדשים.

כאשר היו בני תשע לערך, הם צעדו ביום בהיר אחד במורד הנהר וערכו פגישה עתירת חשיבות. כל הוויה שמימית תבונית אשר הוצבה באורנטיה – לרבות אני עצמי – הייתה נוכחת כמשקיפה במאורעות של מפגש זה של צהרי היום. ביום רב-אירועים זה הם הגיעו להבנה כי יחיו זה עם זה וזה בשביל זה, והייתה זו ההבנה הראשונה בסדרת הסכמים מעין אלו, אשר הסתיימו לבסוף בהחלטתם לברוח מחבריהם החייתיים הנחותים ולנוע צפונה; זאת בבלי דעת כי בכך הם עתידים לייסד את המין האנושי.

אף-על-פי שכולנו היינו עסוקים ביותר במה שתכננו הפראים הקטנים הללו, לא היה בכוחנו לשלוט בפעולת דעתם; לא השפענו – ולא יכולנו להשפיע – באופן שרירותי על החלטותיהם. ואולם, בתוך המגבלות של האופן שבו ניתן לפעול בפלנטה, אנו, נשאי החיים, יחד עם עמיתינו, זממנו כולנו להוביל את התאומים האנושיים הללו צפונה והרחק מאנשיהם השעירים, שוכני-עצים

מסמך 62

באופן חלקי. וכך, באמצעות הבחירה האינטליגנטית שלהם עצמם, התאומים אכן נדדו, והודות לפיקוח שלנו הם נדדו צפונה, לאזור מבודד שבו הם חמקו מאפשרות ההידרדרות הביולוגית אשר הייתה מתרחשת אילו התערבבו עם קרוביהם הנחותים משבטי הפרימטים.

זמן קצר בטרם עזבו את יערות ביתם, הם איבדו את אימם בפשיטה של גיבונים. אף כי לא הייתה לה רמת האינטליגנציה אשר הייתה להם, היא חשה כלפי צאצאיה חיבה אימהית ראויה של יונקים, חיבה מסדר גבוה, והיא מסרה את חייה ללא חת בניסיון להציל את הזוג הנפלא. וקורבנה לא היה לשווא, משום שהיא הסיגה את האויב עד אשר הגיע האב מלווה בתגבורת והניס את הפולשים.

עד מהרה, לאחר שהזוג הצעיר נטש את עמיתיו על-מנת לכונן את המין האנושי, לא היה ניתן לנחם את אביהם הפרימט – ליבו נשבר בקרבו. הוא סירב לאכול, אפילו כאשר המזון הובא לפניו בידי ילדיו האחרים. משאבדו צאצאיו המבריקים נדמה היה לו כי סר טעם החיים בקרב עמיתיו הרגילים; וכך, הוא נדד הוא אל תוך היער, נפל למארב של גיבונים עוינים והוכה בידיהם למוות.

6. האבולוציה של הדעת האנושית

אנו, נשאי החיים אשר באורנטיה, עמדנו בהמתנה דרוכה על המשמר הממושך למן היום שבו שתלנו לראשונה את פלזמת החיים במימיה של הפלנטה; ומטבע הדברים, הופעתן של ההוויות הראשונות אשר הינן תבניות באמת ובעלות רצון של ממש, הביאה לנו שמחה גדולה ושביעות-רצון עילאית.

אנו התבוננו בהתפתחותם המנטאלית של התאומים באמצעות התבוננותנו בפעולת שבע הרוחות מסייעות הדעת, אשר הוצבו באורנטיה בזמן הגעתנו אל הפלנטה. במשך כל התפתחותם האבולוציונית הממושכת של החיים הפלנטאריים, המשיכו סועדי דעת בלתי-נלאים אלו לרשום את יכולתם ההולכת וגוברת לתקשר עם היכולות המוחיות ההולכות ומתרחבות של בעלי החיים המתקדמים לעבר רמות נעלות יותר.

בתחילה, אך ורק *רוח האינטואיציה* יכולה הייתה לתפקד בהתנהגות הרפלקסיבית והאינסטינקטיבית של חיי עולם החי הבראשיתיים. עם ההיבדלות של טיפוסים גבוהים יותר, יכולה הייתה *רוח ההבנה*, להעניק ליצורים שכאלו את מתת הקישור הספונטני של רעיונות. מאוחר יותר הבחנו בפעולתה של *רוח האומץ*; בעלי החיים המתפתחים אכן פיתחו צורה גסה של מודעות-עצמית הגנתית. בהמשך להופעתן של קבוצות היונקים, חזינו ברוח הידע אשר ביטאה עצמה ביתר שאת. והתפתחותם של היונקים הגבוהים יותר הביאה עמה את פעולת *רוח הייעוץ*, בנוסף להתעצמותו של אינסטינקט העֶדָר ולתחילת ההתפתחות החברתית הפרימיטיבית.

מן היונקים המבשרים, דרך יונקי הביניים והפרימטים, הבחנו באופן הולך וגובר בשירות המתרחב של חמש המסייעות הראשונות. ואולם, השתיים הנותרות, סועדות הדעת הגבוהות ביותר, מעולם לא היו מסוגלות לתפקד בטיפוס הדעת האבולוציוני של אורנטיה.

שערו בנפשכם את אושרנו, כאשר יום אחד – בשעה שהתאומים היו בני עשר לערך – יצרה *רוח הפולחן* את הקשר הראשון עם דעתה של התאומה הנקבה, זמן קצר לאחר מכן גם עם התאום הזכר. או אז ידענו שדבר-מה הדומה לדעת אנושית הלך וקרב לכדי מימוש; וכאשר, בערך שנה לאחר-מכן, הם החליטו לבסוף, כתוצאה ממחשבה מדיטטיבית ומהחלטה מכוונת, להימלט מן הבית ולערוך את מסעם צפונה, או אז החלה *רוח הבינה* לפעול באורנטיה ובדעתם של שני אלו, אשר הוכרו כעת כבעלי דעת אנושית.

סדר מידיי וחדש של הנעה חל בשבע הרוחות מסייעות הדעת. היינו מלאי חיות בתוך הציפייה; הכרנו בכך שהשעה לה ייחלנו זמן רב ממשמשת ובאה; נוכחנו לדעת שהננו עומדים על סף מימוש מאמצינו הממושכים לפתח יצורים רצוניים באורנטיה.

7. הכרה כעולם מיושב

מסמך 62

לא נדרשנו להמתין זמן רב. בצהרי היום שלאחר בריחת התאומים, התרחש במוקד הקליטה הפלנטארי של אורנטיה הבזק הניסיון הראשוני של אותות מעגל היקום. כולנו היינו נרגשים, כמובן, נוכח ההכרה בכך שמאורע כביר עמד להתרחש; ואולם, מכיוון שעולם זה היווה תחנת ניסוי-חיים, לא היה לנו שמץ של מושג כיצד בדיוק נתוודע אל ההכרה בחיים התבוניים שעל הפלנטה. ואולם, המתח לא נמשך זמן רב. ביום השלישי שלאחר בריחת התאומים, ובטרם עזב סגל נשאי החיים, הגיע רב המלאכים של נבאדון אשר עניינו הוא כינון המעגל הפלנטארי התחילי.

היה זה יום רב-אירועים באורנטיה, כאשר קבוצתנו הקטנה התכנסה מסביב לקוטב הפלנטארי של תקשורת החלל וקיבלה את המסר הראשון מסאלווינגטון, ממעגל הדעת הפלנטארי החדש אשר זה עתה כונן. ומסר ראשון זה, אשר הוכתב בידי ראש הסגל של רבי המלאכים, אמר כך:

"לנשאי החיים אשר באורנטיה – ברכות! הננו משדרים אישור והבטחה של חדווה גדולה מאת סאלווינגטון, עדנטיה וירושם לכבוד הרישום במטה של נבאדון המאשר את קיומה של דעת מכובדת של רצון באורנטיה. החלטתם המכוונת של התאומים להימלט צפונה ולהפריד את צאצאיהם מאבותיהם הנחותים נרשמה. זוהי ההחלטה הראשונה של דעת באורנטיה – הדעת מן הטיפוס האנושי – והיא מבססת באופן אוטומטי את מעגל התקשורת אשר באמצעותו משודר מסר ראשוני זה של הכרה."

או אז הגיעו על-גבי מעגל זה ברכותיהם של הגבוהים ביותר של עדנטיה, אשר הכילו הוראות לנשאי החיים השוכנים, ואשר אסרו עלינו להתערב בתבנית החיים אשר אנו כוננו. הונחינו שלא להתערב בענייני ההתקדמות האנושית. לא ניתן להסיק מכך שנשאי החיים התערבו אי-פעם באופן שרירותי ומכאני בפעולתה הטבעית של תכנית האבולוציה הפלנטארית, הואיל ומעולם לא עשינו כך. ואולם, עד לזמן הזה הורשינו לתפעל את הסביבה ולהגן על פלימת החיים בצורה מיוחדת, ופיקוח יוצא-דופן אך טבעי לחלוטין זה, הוא אשר היה עתיד להיפסק.

ומייד לאחר שסיימו הגבוהים ביותר את דבריהם הגיע לפלנטה המסר היפהפה מאת לוציפר, אשר היה אז ריבון המערכת של שטניה. כעת שמעו נשאי החיים את מילות הברכה של מפקדם שלהם, וקיבלו את רשותו לשוב לירושם. מסר זה מלוציפר הכיל את הקבלה הרשמית של עבודת נשאי החיים באורנטיה, והוא זיכה אותנו מכל ביקורת עתידית ביחס למאמצינו לשפר את תבניות החיים של נבאדון, כפי שאלו התבססו במערכת של שטניה.

המסרים הללו מסאלווינגטון, מעדנטיה ומירושם, סימנו באופן רשמי את סיום הפיקוח הממושך של נשאי החיים על הפלנטה. במשך עידנים שירתנו, וסייעו בידינו אך ורק שבע הרוחות מסייעות הדעת ובקרי המאסטר הפיזיים. וכעת, עם הופעת הרצון ביצורים האבולוציוניים של הפלנטה – קרי היכולת לבחור בסגידה ובהרקעה – נוכחנו לדעת כי תמה מלאכתנו וקבוצתנו התכוננה לעזוב. בהיות אורנטיה עולם של שינוי-חיים, ניתנה לנו הרשות להשאיר מאחור שני נשאי-חיים בכירים וכן שנים-עשר עוזרים; ואנוכי נבחרתי כאחד מקבוצה זו ונותרתי מני אז באורנטיה.

אך 993,408 שנים חלפו (עד לשנת 1934 לספירת הנוצרים) מאז שהוכרה אורנטיה באופן רשמי כפלנטה המיושבת במין אנושי ביקום של נבאדון. האבולוציה הביולוגית השיגה שוב את הרמות האנושיות של אצילות הרצון; האדם הגיע לפלנטה ה-606 במספר של שטניה.

[הוצג בחסות נשא-חיים של נבאדון השוכן באורנטיה.]